

לוקין ומשלמין שלא השם המביאן לידי מכות מביאן לידי תשלומין –

They receive lashes and pay, because the ‘name’ which causes them to receive lashes does not cause them to pay

OVERVIEW

The משנה cites the view of ר' מאיר; in a case where עדים testified that someone owes money and they became זוממים, the עדים will receive מלקות (for lying) and will have to pay to the alleged borrower the amount they wanted him to be liable for. The reason that ר"מ gives is שלא השם המביאן לידי מכות מביאן לידי תשלומין. There is a dispute between רש"י and תוספות, what ר"מ meant with 'שלא השם וכו'.

פירש¹ מקרא² דמביאן לידי מכות דהיינו מלא תענה³ אינו מביאן לידי תשלומין -

עדים explained the meaning of 'שלא השם וכו' that **the פסוק which causes the מכות to receive תשלומין, which is derived from the פסוק of לא תענה; that פסוק does not cause the עדים to be required to pay -**

אלא מקרא ועשיתם⁴ לו כאשר זמם ומשום⁵ הכי לוקה ומשלם -

But rather the reason the עדים זוממין are required to pay is derived **from the פסוק of כאשר זמם ועשיתם, therefore** since the two rulings are derived from two separate פסוקים, **they receive מלקות and they pay.** This concludes פרש"י.

משמע דאי ליכא אלא חד קרא אינו לוקה ומשלם⁶ -

It seems from פרש"י that if there was only one פסוק which states both penalties (תשלומין and מלקות), לוקה ומשלם would not be

פרש"י asks on תוספות:

וקשה הא אמרינן בהשוכר את הפועלים (בבא מציעא דף צא,א ושם) -

And there is a difficulty with פרש"י's explanation, for the ברייתא states in פרק השוכר את הפועלים -

החוסם פי פרה לדוש בה לוקה ומשלם אף על גב דליכא אלא חד לאו דלא תחוסם⁷ -

¹ The הגהות הב"ח amends this to read פירש רש"י מקרא (instead of פירש). See רש"י ד"ה שלא.

² When ר"מ said שלא השם, the word השם is referring to the פסוק from where we derive a particular penalty or ruling (regarding the זוממין). It is perhaps referred to as השם, because we call this prohibition by the 'name' of the לאו; in this case the שם of the לאו is לא תענה.

³ שמות (יתרו) כ,יג.

⁴ דברים (שופטים) יט,יט.

⁵ The חכמים argue with ר"מ because we derive from the פסוק in כהב, (תצא) דברים which states that he is liable only for one רשעה, but not for two (see רש"י ד"ה כל). However ר"מ maintains that since these two רשעיות are derived from two different פסוקים the זוממין are liable for both.

⁶ ר"מ would agree with the רבנן that if there are two punishments which are derived from the same פסוק, that we cannot administer both punishments. because of the רשעה (see footnote # 5).

⁷ דברים (תצא) כה,ד.

One who muzzles the mouth of his friend's cow which he rented to thresh with it his (the renter's) grain, the renter who muzzled the cow receives מלקות for transgressing the לאו of בדישו שור לא תחסום שור and he pays the owner of the cow for the food the פרה would have eaten from the (renter's) grain has he not muzzled her. This rule is so, even though there is only one לאו of בדישו שור לא תחסום שור.⁸

Tosfos offers his interpretation:

לכך פירש הרב רבינו מאיר מבורגוני דהכי קאמר -

Therefore (because of the difficulty with פרש"י) explained that this is what ר"מ meant when he said -

שלא השם⁹ המביאן לידי מכות¹⁰ אינו צריך להביאן לידי תשלומין -

[it means] there is no need for a פסוק to make the עדים זומין pay -

דתשלומין לא בעו אזהרה דאי בעו אזהרה ודאי לא לקי דלא למלקות אתא כי אם לתשלומין -

For the obligation to make a payment does not require a warning (of a לאו),¹¹ for if payment would require a warning, the עדים זוממין would certainly not receive מלקות, for then we would assume that the פסוק of לא תענה (the warning or לאו), is not written so that the עדים זוממין receive מלקות, but rather it is written in order to obligate the עדים זוממין for payment –

Tosfos proves his point that an אזהרה (or לאו), which obligates a punishment other than מלקות (in our case תשלומין of זמן), cannot be utilized to give the מלקות punishment:

כדאמרין (לקמן דף יג,ב) לאו שניתן לאזהרת מיתת בית דין אין לוקין עליו¹² -

As the גמרא states, a לאו (a prohibition) which was given in order to be a

⁸ לוקה there explained that this ברייתא of ומשלם לוקה follows the view of ר"מ (here). It is evident that one can be לוקה even if both penalties are derived from the same פסוק. The reason the renter pays for the food which he withheld from the cow, is since that there is the rule of בדישו שור לא תחסום שור therefore the cow's owner rented out the cow with the understanding that the cow will eat from the threshed grain (besides that generally a renter is liable to feed the animal he rented). Since the חוסם withheld the food from the cow, he is required to pay for it. Both penalties, the מלקות and the ממון, stem from the same פסוק of תחסום. It is evident from that גמרא that ר"מ does not require two פסוקים in order that one be ומשלם לוקה, not as רש"י maintains.

⁹ The 'שם' or פסוק which is מביאן לידי מכות is the פסוק of (שמות [יתרו] כ"ג), לא תענה ברעך עד שקר (שמות [יתרו] כ"ג), we do not need any other לאו to make the עדים זוממין pay. A לאו is required in order to give מלקות, but not to obligate someone for payment.

¹⁰ The הגהות הב"ה amends this to read, מכות מביאן לידי תשלומין כלומר אינו צריך (instead of מכות אינו צריך).

¹¹ There is a general rule that מיתה ב"ד אין עונשין אלא אם כן מזהירין (there is no [corporal] punishment meted out by ב"ד unless there is a warning (לאו) in the תורה which prohibits doing this act). However regarding monetary payments (for damages, etc.) there is no need for a warning or לאו; payment is due whenever it is required.

¹² This is referring to a case where a person transgressed a לאו for which there is a חיוב מיתה ב"ד (he was שבת, etc.), however when the witnesses warned him that he is transgressing a לאו they only told him that he will be liable for מלקות, but they did not mention מיתה, the rule is that he does not receive מלקות (and certainly not מיתה), for since the לאו of שבת is associated with מיתה ב"ד, the תורה does not apply it to any other punishment.

warning for a court implemented capital punishment, there is no מלקות for transgressing this לאו.¹³ Therefore we cannot say that תשלומין requires an אזהרה -

אלא לא בעו אזהרה דליכא אזהרה בשן ועין וכתוב שלם ישלם¹⁴ בלא אזהרה -

But rather תשלומין does not require a warning (and as proof) for there is no warning for knocking out a tooth or an eye, and nevertheless the פסוק states, 'he shall surely pay', without a warning (a לאו) -

הלכך לא תענה למלקות אתא -

Therefore the אזהרה of לא תענה comes to give מלקות to the עדים זוממין, and regarding תשלומין the עדים זוממין (certainly) pay on account of זמם and we need no אזהרה for תשלומין, the אזהרה of לא תענה is for מלקות only.

In summation; according to רש"י in order to receive both מלקות וממון the obligation for each must be derived from a separate פסוק (indicating that if they are both derived from one פסוק there is no מלקות ומשלם). According to תוספות as long as the לאו is not necessary for any other penalty besides מלקות (in our case the ממון of זמם), the rule is לוקה ומשלם (if the לאו is necessary for any other penalty besides מלקות there is no לוקה).

¹⁵: (פי' תוס' according to) לוקה ומשלם he is לא תחסום explains why תוספות

וכן בהך דלא תחסום¹⁶ על כרחך דאזהרה דלא תחסום לא אתיא אלא למלקות -

And similarly regarding the case of לא תחסום where the renter receives מלקות (for transgressing לא תחסום) and has to pay (for the food he denied the owner's פרה), even though they are seemingly both derived from the same פסוק, **perforce the אזהרה of לא תחסום is only teaching that there is מלקות** for the חוסם, but we do not need the פסוק to obligate the חוסם to pay the owner -

דתשלומין ממילא נפקא -

Because the payment is due automatically -

דכיון דאינו רשאי לחסום דין הוא שישלם מה שראויה לאכול באותה שעה -

For since he is not permitted to muzzle the animal, logic dictates that the חוסם **should pay whatever** the animal was **capable of eating during this time** that it was

¹³ מיתה, since the אזהרה is designated for מיתה, מלקות; since the אזהרה מיתה ב"ד לאו שניתן לאזהרה מיתה ב"ד there is no מלקות; תוספות is saying that just as by a פסוק we say that it is exclusively dedicated for מיתה and not for מלקות, the same would be here by עדים זוממים. If in order to fulfill the punishment of זמם we would first need a לאו (since מזהירין אא"כ מזהירין לאו), and that (see footnote # 11) אין עונשין אא"כ מזהירין לאו, and that ממון or מיתה or (whatever that may be זמם) כאשר זמם (the punishment of זמם), then it would be limited only for the punishment of זמם (depending on the case), but it could not cause the punishment of מלקות (just as by ב"ד there is no מלקות). Therefore we are forced to say that תשלומין (the payment due on account of זמם), does not require an אזהרה, and consequently we are then free to use the לא תענה for מלקות.

¹⁴ There is some discussion among the commentaries whether תוספות is referring to the case of עין תחת עין שן תחת שן עין תחת עין (ויקרא [אמור] כד, כ), however the words שלם ישלם are not written there. Others change the גירסא from עין תחת עין שן תחת עין or שור ובור to עין תחת עין (ויקרא [אמור] כד, כ), however the words שלם ישלם are not written there. Others change the גירסא from עין תחת עין שן תחת עין or שור ובור, etc. They all agree that תוספות means the generic idea that there is a חיוב תשלומין by חיוב תשלומין even though there is no לאו to be מדיק. See ערוך לנר.

¹⁵ [See footnote # 17.]

¹⁶ See footnotes # 7 & 8.

threshing –

תוספות responds to an anticipated difficulty:¹⁷

דליכא למימר דאזהרה אתא לממון ולא למלקות -

For one cannot say that the אזהרה of לא תענה comes for monetary payment (by the חוסם), but not for מלקות; one cannot assume this -

דאם כן לכתוב קרא בלשון עשה האכל שור בדישו ושמענא שפיר דאם לא האכיל חייב¹⁸ -

For if indeed it is so (that לא תענה is coming for ממון but not for מלקות) let the פסוק be written in the affirmative, namely 'feed the ox while it is threshing', and we would properly derive from this 'פסוק' that if the renter did not feed the ox, he is liable to pay for the feed -

אלא על כרחך אזהרה כי אתא למלקות אתא:

Rather since it was written in the prohibitive, **perforce** we must say that לא תענה **is coming** for the מלקות חיוב, but not for the ממון חיוב, which comes automatically.

SUMMARY

רש"י maintains that one is לוקה ומשלם if the מלקות וממון are derived from separate פסוקים, while תוספות maintains that one is לוקה ומשלם if the לאו is not written for any penalty besides מלקות. There is no לאו necessary for נזיקין.

THINKING IT OVER

תוספות proves that תשלומין needs no אזהרה from שן ועין, etc. However we can distinguish between a case of damages which were actually done (which requires no אזהרה), and עדים זוממין (where no actual damage was done), in which case an אזהרה may be necessary! What is the proof?!¹⁹

---

¹⁷ In the case of לא תחסום there is no other source (besides תחסום) that the חוסם is ממון חיוב (unlike by זוממין where there is the פסוק of זמן אשר לו כאשר זמן ועשיתם לו כאשר זמן פסוק); therefore one may ask how do we know that לא תחסום is teaching us that the חוסם receives מלקות, perhaps it teaches us that the חוסם needs to pay, but there is no מלקות for it is like a שאלין לוקין עליו... לאו שניתן לאזהרת... [Alternately (see מהר"ם); by נזיקין where he caused a damage, it is obvious (without לאו) that he is required to pay, however by חסימה if there is no לאו of תחסום there would be no reason to pay, therefore perhaps תחסום is coming for ממון.]

¹⁸ Regarding חיוב ממון there is no difference whether it is written in an affirmative manner (האכל שור) or in a prohibitive manner (לא תחסום שור); in both cases it is understood that the חוסם pays.. It is only regarding the חיוב מלקות that we require a לאו, for there is no חיוב מלקות for transgressing an עשה.

¹⁹ See # 31 אוצר מפרשי התלמוד.